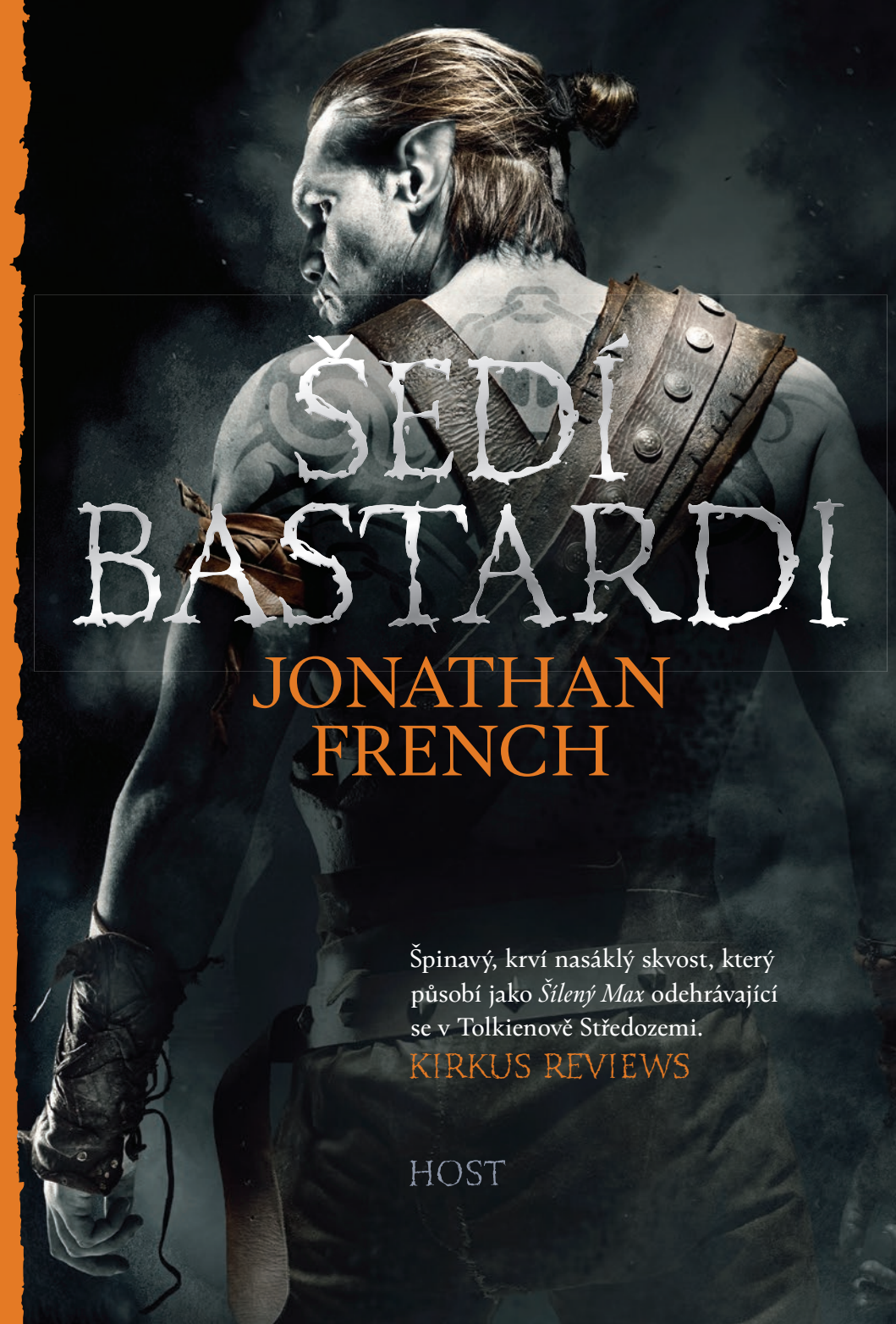

ŠEDÍ BASTARDI

JONATHAN
FRENCH

Špinavý, krví nasáklý skvost, který
působí jako *Šílený Max* odehrávající
se v Tolkienově Středozemi.

KIRKUS REVIEWS

HOST

JONATHAN FRENCH
ŠEDÍ BASTARDI

ŠEDÍ BASTARDI

JONATHAN
FRENCH

BRNO 2019

The Grey Bastards

Copyright © 2015, 2018 by Jonathan French

This translation published by arrangement
with Crown, an imprint of the Crown Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Cover design by Duncan Spilling LBBG

Cover photo © Larry Rostant

Translation © Hana Vrábelová, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0164-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0165-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0166-3 (Formát MobiPocket)

Robe, tohle je pro tebe, brácho. A ty bys měl kurva vědět proč.

KAPITOLA

1

Šakal už se chystal vzbudit holky kvůli dalšímu kolu, když přes tenké stěny hampejzu zaslechl, jak Kaňour někde dole řve jeho jméno. Skrz mezery v polorozpadlých okenicích se dovnitř draly odporné paprsky ranního slunce. Vyskočil z postele, setřásl při tom ze sebe propletené údy děvek a poslední zbytky omámení vínem. Ta nová spala dál jako dřevo, ale Delia po takovém vyrušení zamručela a zdvihla zacuchané zrzavé kučery z polštářů, aby se na něj nesouhlasně zadívala.

„Co se, kurva, děje, Šaku?“

Jen se tiše zasmál a hupl do kalhot. „Shání mě Kaňour.“

Delia obrátila unavené oči v sloup. „Řekni tomu velkému trojákovi, ať drží kušnu. A vrať se do postele.“

„Kdybych mohl, tak to udělám, zlato,“ odpověděl Šakal a posadil se na postel, aby si nazul boty. „Kdybych mohl, tak to udělám.“

Vstal zrovna ve chvíli, kdy mu Delia začala mazlivě přejíždět prsty po zádech. Ani se neobtěžoval hledat brigantinu, jen na podlaze mezi odhozenými svršky holek vylovil svůj opasek, připnul si ho a upravil si popruh, na němž visel talwar. Cítil, že ho Delia pozoruje.

„Do pekel, seš fakt hezkej kříženec!“ pověděla mu. Z pohledu se jí vytratila ospalost, nahradil ji dobře nacvičený hlad.

Šakal to chvíli hrál s ní. Když si shrnul vlasy a svazoval je koženým řemínkem, schválně zatnul svaly a vystavoval je na odiv. Než rozrazil dveře a pospíšil si z pokoje, ještě na Deliu mrkl.

V chodbě vládlo šero a prázdno, stále se topila v pochmurné nehybnosti úsvitu. Prošel společenskou místností, a když obcházel stoly podobané dírami a převrácené židle, ani nezpomalil. Po nočních radovánkách zbyl už jen kyselý zápach rozlitého vína a potu. Pootevřenými dveřmi se dovnitř neodbytně dralo jasné světlo slibující nesnesitelně parný den. Šakal vyšel do oslňující ranní záře, zatnul zuby a přivřel víčka, jak se do něj opřelo slunce.

Kaňour stál u studny uprostřed dvora, pletence svalů na širokých zádech se mu leskly vodou. Šakal k němu přiklusal a postavil se vedle něj.

„Potíže?“

Kaňour lehce zvedl bradu a ukázal plnovousem připomínajícím piky na kartách na prašnou cestu vedoucí k pozemkům. Šakal sledoval jeho pohled a zahlédl pableskující siluety koní. Blížily se. Zaclonil si oči před sluncem, hledal jezdce. Když je našel, ulevilo se mu.

„Nejsou to koňomrdi.“

„Ne,“ souhlasil Kaňour. „Kavalerie.“

Šakal se trochu uvolnil. Lidské vojáky zvládnou. Kentauři by mohli znamenat jejich smrt.

„Ignacio?“ zamyslel se nahlas. „Přisahám, že ten starej podobanej vožrala dokáže vycítit, že mu někdo veze prachy, a nemusí ani vytáhnout paty z kastelu.“

Jeho přítel neřekl nic, jen se dál mračil na blížící se řadu jezdců. Šakal napočítal osm mužů, jeden z nich svíral korouhev, na níž se bezpochyby skvěl erb krále Hisparty. Ten vlající kus hedvábí v Souzených zemích znamenal jen málo a Šakal nespouštěl oči z vedoucího jezdce.

„To je Bermudo,“ ozval se Kaňour vteřinu předtím, než Šakal sám přes prašný oblak odhalil kapitánovu totožnost.

„Kurva.“

Šakal si náhle přál, aby kuši nenechal pod Deliinou postelí. Krátce pohlédl na Kaňoura, naprosto neozbrojeného, až na poloplné vědro ze studny, které stále svíral v rukou. Přesto jeho vzezření často stačilo, aby mnohé odradilo od boje. Jak se tradovalo mezi členy kopyta, i Kaňourova hovna měla svaly.

Šakal taky nebyl žádné nedochůdče, ale přítel ho o celou hlavu převyšoval. Dokud Kaňour dokázal skrývat tetování Bastarda, pokrývající jeho silné paže a záda, podle holé hlavy, popelavě šedé kůže, svalnaté postavy a vyčnívajících dolních tesáků by ho mnozí mohli považovat za čistokrevného orka. Na smíšený původ u něj ukazoval jen plnovous, rys, který Šakal po svém lidském rodiči nepodědil.

Jezdci na koních se rozestoupili kolem studny a Šakal se zazubil. Nejspíš ho nepokládali za jednoho ze siláků, ale byl dost velký, aby ta lidská štěňata zaváhala. Podle čistých šarlatových šerp, helem vyleštěných, až se leskly, a odvážných, zachmuřených výrazů se jednalo o nováčky. Husté kníry teď na dvorech v Hispartě nejspíš považovali za poslední výkřik módy, protože nad každým horním rtem se vyjímal cosi podobného macaté, navoskované housence. Nad každým rtem až na ten Bermudův. S nakrátko střiženými vlasy a výrazným dlouhým nosem připomínal jednoho z dávno mrtvých tyranů zpodobněných na mincích starého Impéria.

Kapitán přitáhl otežce.

Chvilí si pozorně prohlížel dvůr, zrakem ulpěl na stájích, které Sancho udržoval pro své hosty.

Šakal namísto pozdravu zdvihl bradu. „Bermudo. Koukám, že zajíždíte nové kluky. Copak, chtěli na vlastní oči vidět, že i v nebezpečnejch oblastech se dá sehnat kunda?“

„Kolik vás tady je, Bastardi?“

Ta otázka zněla nenuceně, skoro lenivě, ale Šakalovi neuniklo, jak se Bermudo snažil zastřít obavy.

„Nechcem vás tu přepadnout, kapitáne.“

„To není odpověď.“

„Si pište, že je.“

Bermudo pohledem vyhledal jednoho ze svých jezdců a gestem mu ukázal na stáje. Vybraný jezdec zaváhal.

„Běž prověřit stáje,“ pověděl mu kapitán pomalu, jako by něco vysvětloval natvrdlému dítěti.

Muž se vzpamatoval a ostruhami pobídl koně k západní straně dvora. Jeho spolubojovníci přihlíželi, jak si vede. Šakal sledoval zase je.

Všichni drželi polokopí a kulaté ocelové štíty, kabáty se šupinami jim poskytovaly další ochranu. Pět z nich zneklidnělo, prozradilo je, jak napjali otěže svým koním. Ten poslední se zjevně nudil, protože teatrálně zívł. Kapitánův poslíček sesedl, přivázal koně ke sloupku a teď odměřeným krokem kráčel do stájí. O chvíli později se na ostré ranní slunce ospale vypotácel Sanchův stájník. Kavalerista ho po chvíli následoval.

„Tři divořáci a spřežení mul,“ oznámil, když přijel zpátky.

„To spřežení patří třem horníkům,“ řekl Šakal Bermudovi. „Myslím, že jsou z Traedrie. Ti vás taky nechtěj přepadnout.“

„Ne,“ odvětil Bermudo. „Mají povolení provádět průzkum v horách Amfory. Víím to, protože jsem sám ten výnos vypisoval. Nicméně vy takové povolení nemáte.“

Šakal se užasle zadíval na prázdnou oblohu kolem. „Kaňoure? Někdø přenesl Sanchův bordel do Amfor, když jsme spali?“

„Ty vrcholky vypadaj menší, než si pamatuju,“ prohlásil oslovený. „Vlastně nejsou vůbec vidět.“

Bermuda to zjevně nepobavilo. „Vy zatraceně dobře víte, co tím myslím.“

„Ale ano,“ řekl Šakal. „A vy víte moc dobře, proč kapitán Ignácio dovolil, abychom tu byli.“

„A ujistil vás o tom, než odsud včera večer odjel?“

Kaňour zkřivil tvář. „Ignácio se tady včera večer neukázal.“

To sice byla pravda, ale Šakal by byl radši, kdyby to vyšlo najevo o něco později. Kapitáni se navzájem nenáviděli, ale to ještě nevysvětlovalo, proč Bermudo při zmínce Ignáciova jména zbystřil jako lovecký pes větřící kořist. Taký to nevysvětlovalo jeho přítomnost v nevěstinci. Urozený kapitán nevyužíval služeb Sanchových holek a jen velmi zřídka jej bylo možné zastihnout tak daleko od kastelu.

Šakal se pokusil nastražit novou návnadu. „Jděte dovnitř, neradi bychom vás zdržovali. Určitě chcete rozfofrovat nějaký ty výlohy.“

Bermudo odfrkl.

„Pohledte, pánové,“ prohlásil. Pohledem spočinul na Šakalovi a Kaňourovi, a přitom se dokázal tvářit přehlíživě. Takovou schopnost ovládali jen lidští šlechtici. „Dva jezdcí smíšené krve. Z kopyta Šedých

bastardů. Naučíte se je rozeznávat podle ohavných značek na jejich těle. Některé poznáte i podle jejich absurdních jmen. I přes oficiální rozdělení si všichni myslí, že tahle země jim celá patří, takže je najdete i na místech, kde nemají co dělat, jako tady v tomto podniku, kde nestydátě ignorují, že se nacházejí na území Koruny. V takových případech máte pravomoc je vykázat. I když je často nejlepší dovolit jim, ať se ukojí a jdou o dům dál. Na rozdíl od dvou pářících se psů je potřeba víc než vědra vody, abyste zastavili poloorka v říji. Jsou... otroky nižších pudů.“

Šakal jeho urážky přešel bez povšimnutí. Zadíval se za Bermuda a usmál se na kavaleryisty rozestoupené za ním. „My děvky fakt *zbožňujem*. Pardon. Hledáme povyražení s povolnou společností. Řekl bych, že tak byste tomu říkali tam na severu. Každopádně, Sancho a jeho holky jsou vždycky pohostinní.“

Bermudo zkrivil znechuceně rty, ale promluvil někdo jiný, ten zívající kavaleryista, který se teď nenuceně ušklíbal.

„Nikdy bych si nezaplatil ženu ochotnou líhat s poloorky.“

„Tak to abys začal šukat vlastní koně,“ zamručel Kaňour.

Nový kavaleryista vyvalil oči a Šakal se usmál. „Má pravdu. V Souze nejch zemích nenajdete šlapku, kterou bychom nezkazili. Jsem si jistě, že by vzaly vaše prachy, ale bez urážky, hoši, nedivte se, když si nevšimnou, že jste do nich vrazili ty vaše mrňavý růžový ptáčky.“

Muž se viditelně naježil. Když se na něj Šakal zadíval pozorněji, všiml si, že jeho knír nedokázal úplně zakrýt zaječí pysk. Ostatních šest nejistě vrhalo pohledy směrem k Bermudovu zátylku, jako by jim mohl poradit. Kapitán měl helmu připoutanou k sedlu a v ruce netřímá kopí, ale šel rukou k jílcí svého meče.

„Dělejte potíže,“ zavrčel Bermudo a zatvářil se nelítostně, „a já vás potáhnu za koněm celou cestu až k vašim lidem, a je mi jedno, jak jste se s Ignáciem dohodli.“

Šakal zahákl palce za opasek, ruka mu tak spočinula blíž vlastní zbrani. Dokázal pózovat stejně dobře jako kapitán. „Nemáme s váma problém.“

„Ne, pokud si nezačnete,“ přisadil si Kaňour.

Bermudo těkal pohledem mezi oběma kříženci. To vážně zvažoval, že prolije krev? Opravdu by ten arogantní pitomec riskoval krevní mstu, jen aby si zachoval tvář před skupinkou urozených vyděděnců v nových sedlech a s vlhkými sny o hrdinství?

Bermudo zatnul zuby, jak přemáhal vlastní hrdost, ale než se rozhodl, zaječí pysk pobídl koně ke studni.

„Ty tam,“ oslovil Kaňoura a ukázal kopím, „naplň tamhleten žlab.“

Šakal pohrdavě odfrkl a sledoval, jak mezi rekruty proběhla vlna nejistoty. Všichni upírali zrak na výmluvného spolubojovníka.

Bermudo po něm střelil varovně pohledem. „Kavaleristo Garcío..“

Mladík jen mávl rukou. „To je v pořádku, kapitáne. Máme poloorčí sluhy ve vile mého otce. Musí se držet pěkně zkrátka, nebo zdivočí. Tihle dva očividně už dlouho nedostali výchovný výprask. Ten nedostatek pokory se dá velmi rychle napravit. Tkví to jen v tom, jak se k nim chováte.“ Líně shlédl dolů na Kaňoura. „Řekl jsem, ať naplníš ten žlab. Hni sebou, podvratáku.“

Šakal zaslechl skřípění namáhaného dřeva, jak Kaňour sevřel vědro, až mu zbělalý klouby. Bude stačit pár okamžiků a poteče krev.

„Měl byste tomu nováčkovi přitáhnout uzdu, kapitáne,“ prohlásil. A myslel to smrtelně vážně. „Možná nemá páru, co může takovej naštvanej trojkrevnej člověku provést.“

Bermudova povýšenecká maska se pomalu začínala drolit. Stejně jako Šakal si uvědomoval, že to všechno může skončit špatně. Ale zatnul zuby a to porušení kázně dovolil.

Kurva.

Už se nedalo dělat nic, jen se rozhodnout, či krev poteče a kolik jí bude.

„Takže, kapitáne,“ ozval se Šakal, „co ten hejsek provedl, že ho vyhnali až sem? Dluhy ze sázení? Ale ne, že by na to Kaňour předtím kápl? Tvýho chlápka přistihli s oblíbeným hřebcem jeho fotra. Ojžděl ho bez sedla. Hezky mu ho šoupl do stáje.“

Samolibý kavalerista bodl tupým koncem kopí Šakala přímo do obličeje. Provedl to tak nenuceně, tak líně, že měl kříženec spoustu času uhnout, ale poloork nechal ránu dopadnout. Bolestí se mu zajiskřilo

před očima a zapotácel se, ruka mu vystřelila k tepajícímu nosu. Slyšel, jak Kaňour zavrčel, ale poslepu hmátl volnou rukou a položil ji příteli na paži, silnou jako kmen stromu, aby zabránil případné odplatě. Odplivl si, počkal, až se mžitky rozplynou, a pak se znovu napřimil.

„Budeš se vyjadřovat slušně,“ rozkázal kavalérista García. „Ještě jednou promluv tak opovážlivě a nechám tě ve jménu našeho krále zpráskat jako koně.“

Šakal se zadíval přímo na Bermuda. Zjistil, že se kapitánovi do tváře vkradla nervozita, ale také plíživý výraz uspokojení.

„Krále?“ zeptal se Šakal a vsrkl poslední zbytky krve ze zubů. „Kaňoure? Znáš královo jméno?“

„Kdosi-jakejsi první,“ odpověděl Kaňour.

Šakal zavrtěl hlavou. „Ne, ten chcipl. Teď je to Ten-a-onen tlustej.“ Kaňour přimhouřil oči. „To nezní správně.“

„Zpropadení sazokožci!“ zařval García.

Šakal si ho nevšímal, rozhodil rukama, jako by si nevěděl rady. „Na jméně se asi neshodnem. Každopádně je to nějaký degenerát, vycpanej pytel hoven, co se žení s vlastníma sestřenicema, šuká své sestry a vydržuje si malý klučíky, aby mu na to jeho malinký péro dávali pijavice.“

Garcíovo kopí tentokrát Šakal zachytil ve chvíli, kdy jím muž bodl, a použil setrvačnost, aby útočníka stáhl dolů ze sedla a za letu ho naměřoval na střechu studny. Kůň se ržáním zacouval dozadu. García se zmítal na zemi, nenadával, jen prskal vzteky a pokoušel se vstát. Šakal ho popadl za plášť kavaléristické uniformy, přetáhl mu ho přes hlavu a skrz zaprášenou látku jej praštil pěstí do obličeje. Muž padl jako podťatý.

Rozrušení koně neklidně přešlapovali, ale muži na jejich zádech překvapeně ztuhli. Bermudo viditelně pobledl.

Šakal ukázal na Garcíu na zemi. „Myslím, že pro tyhle panice je to dobrá lekce, kapitáne. Co vy na to?“

Bermudo nebyl hlupák. Věděl, že se mu nabízí šance. Se strohým přikývnutím jí využil.

García však zůstal při vědomí. A rozum se mu zcela vytratil. Posadil se, strhl si plášť z hlavy a z úst se mu řinula krev a jedovatosti.

„Kapitáne,“ zuřil, máchal vyčítavě prstem mezi Šakalem a Kaňourem. „Vyžaduji, aby tito dva byli odvedeni s námi do kastelu a pověšeni.“

Šakal se zasmál. „Pověšeni? Nejseš mrtvej, padavko. Vyměnili jsme si urážky, tys mi rozbil nos, já ti dal do zubů. To je všechno. Stalo se. A teď běž dovnitř, smoč si ptáka a zapomeň na to.“

Ale García jako by nedokázal uvažovat rozumně. Pomstychtivě se zahleděl na Bermuda.

„Kapitáne?“ Sice ho označil příslušnou hodností, ale to oslovení mělo daleko k úctě, kterou by měl nadřízenému prokazovat.

Šakal a Kaňour se na sebe podívali. Co to mělo být? Rozhodně se nestalo poprvé, že by si kavaléristé a jezdcí kopyta vjeli do vlasů. A u Sancha k tomu docházelo častěji než kdekoli jinde. Nastal čas, aby se rozjeli každý vlastním směrem.

Uprostřed Bermudova horního rtu perlila kapka potu. Vypadal rozpolceně, zvažoval možnosti, které se mu zjevně nezamlouvaly.

„Bermudo...“ pokusil se Šakal upoutat mužovu pozornost, ale García ho překřičel.

„Budete tady strádat donekonečna, kapitáne!“

Byla to výhrůžka. A Bermudo se rozhodl.

„Na ně!“ rozkázal.

Bermudo se pokusil tasit meč, ale vědro ho zasáhlo do čela dřív, než stačil zbraň vytáhnout byt jen z poloviny. Kaňour vědrem mrští takovou silou, že z něj neukápla jediná kapka, dokud nenarazilo do kapitánovy lebky. Ten sjel ze sedla, zbaven vědomí dřív, než vůbec dopadl do prachu dvora.

Než se mohl kavalérista vztekat dál, Šakal ho kopl do brady a García se znovu natáhl. Ostatní jezdce však násilí páchané na jejich druhovi ve zbrani nezastrašilo, naopak jen posílilo jejich odhodlání, a všech šest jich sklonilo kopí. Šakal tasil meč a plynulým pohybem jej hodil Kaňourovi, nepřestával při tom svírat Garcíovo kopí, které namířil proti jezcům.

Než však kavaléristé mohli pobídnout koně vpřed, pohledy upřeli kamsi vzhůru a vyvalili oči. Zpoza Šakalovy hlavy se zvonivě ozval hlas.

„Pořádně si to rozmyslete, vy fousatí kastráti!“

Šakal se usmál. Ten hlas byl nevrlý, panovačný a velmi povědomý. Kopí kavaléristů klesla ještě níž, všichni do jednoho zírali s otevřenými ústy.

„Jdeš právě včas, Nady!“ zavolal Šakal přes rameno. Škodolibě se na muže usmál. Pak se však obrátil. O chvíli později spadla brada taky jemu.

Nádherná stála na střeše nevěstince, v každé ruce držela kuši, obě měla nabitě a mířila jimi na jezdce. Byla úplně nahá.

„Krvácíš, Šaku.“

Šakal dokázal jen zamručet a přikývnout. Znal Nádhernou od dětství, ale ani jeden z nich už dítě nebyl.

Světle zelenou kůži měla bezchybnou, bez našedlého tónu typického pro většinu poloorků, a hebkou až na místa, kde se pod ní bouřily svaly nebo se dmula křivkami. Obojího měla na rozdávání. Tmavě hnědé vlasy jí padaly v zakroucených copáncích na urostlá ramena. Dvě těžké kuše držela pevně, hroty šipek mezi rameny lučiště se ani nezachvěly. Ten pohled byl působivý. A podle ohromeného ticha, rozléhajícího se na dvoře za ním, kavaléristé dospěli ke stejnému názoru.

Chytrá Nádherná, vždycky využila každou výhodu, i když jich potřebovala jen málo.

„Krvácíš,“ zopakovala, „a mě probudili až moc brzy. Někdo musí chcípnout.“

Garcíovi se podařilo odpotácet se ke svým spolubojovníkům a zdvihnout třesoucí se prst.

„Vy špinaví popelavci!“ zaječel pištivě skrz oteklé rty. „Všichni skončíte na šibenici! Na ně, muži! Na ně!“

„Tamtoho,“ zamručel Kaňour.

„Tamtoho,“ potvrdila Nádherná a těžký šíp se zabodl Garcíovi do oka.

Muž ztuhle padl nazad, z levého očního důlku mu vykvetlo opeření těžké šipky. Kavaléristé kleli a snažili se udržet vzpínající se koně pod kontrolou.

„Ještě mi jedna šipka zbyla,“ oznámila jim Nádherná. „Má někdo zájem?“

Nikdo se dobrovolně nepřihlásil.

Šakal se prudce otočil k jezdcům.

„Než kdokoliv z vás řekne něco přitroublýho jako ‚O tom se dozví můj táta!‘, nezapomeňte, že jste všem ukradený. Tam na severu, nebo jakékoliv civilizovanej klenot teď nazýváte domovem, o vás nikdo nestojí. Kdyby jo, tak tady nejste.“

Šakal přešel klidným pohledem po každém z jezdců a v duchu si poznamenal, kdo sklopil zrak.

„Narodili jste se jako třetí nebo čtvrtí? Aspoň jeden z vás je určité parchant. Všechny vás sem odlifrovali, ať se na vás zapomene. Ať hlídáte pohraničí a dáváte pozor na orky. Tady nemáte žádný zázemí, žádný výhody.“ Šakal pohodil kopí na Garcíovu mrtvolu. „On na to zapomněl. Neudělejte stejnou chybu. Jestli chcete přežít první rvačku se siláky, radši byste se k nám křížencům měli chovat hezky. My vás udržujem v bezpečí. Bermudo má pravdu. Prohlásili jsme to tady za svý. Ale nejsme jediní. Orkové týhle zemi říkaj Ul-wunduly. Myslí si, že jim patří. A když nad nima budete ohrnovat nos, z omylu je tím nevyvedete. Vaši fotrové vám tady nepomůžou. Král, ať už se jmenuje jakkoliv, vám tady nepomůže. Jen my podvrtačí jo. Vítejte v Souzenejch zemích.“

Šakal kývl na Kaňoura a o krok ustoupil. Hromotluk zvedl bezvládného kapitána ze země, jako by Bermudo nevážil víc než děcko.

„Tobě stačil jen kýbl s vodou, Mudíku,“ poznamenal a položil muže na hřbet jeho koně. Pak předal otěže zvířete jednomu z kavaléristů.

„Zavezte ho zpátky do kastelu,“ pověděl jim Šakal. „Povězte kapitánu Ignáciovi, že kavalerista García odmítl poslechnout rozkazy tady Bermuda a praštil ho. Než aby čekal na potrestání, radši se zdejchnul na koni pryč, a když ho viděli naposled, mířil na území kentaurů. Šedí bastardi se dobrovolně nabídli, že ho vypátrají. Ale nejsme si jistí, jestli ho někdy někdo najde. Až se Bermudo probere, bude si to chtít pamatovat právě takhle. A vy ostatní taky. Pokud nechcete válku s poloorčím kopytem.“

Nikdo neodpověděl. Poblledli. Tvářili se mírně.

„Teď je ta chvíle, kdy všichni kejvnete na souhlas!“ zavolala na ně Nádherná ze střechy.

Jezdci poslušně zakývali hlavami v helmách.

Šakal ukázal paží směrem k cestě, jako by je naváděl. Během pár minut z řady jezdců zbyla jen mihotavá šmouha na obzoru.

Šakal zjistil, že na něj Kaňour upřeně hledí a vrtí hlavou.

„Co je?“

„Pěknej proslov, ctihodnej Šakale.“

„Zacpi si hubu strukem, Kaňoure.“

Šakal si opatrně ohmatával nos. Nádherná seskočila ze střechy, vypracované svaly na jejích dlouhých nohou snadno zpracovaly náraz.

„Až příště budeš oblbovat třasořitky hezkejma slůvkama, nezapomeň při tom na brum,“ pověděla Šakalovi a hodila mu prázdnou kuši.

„Až nás příště přijdeš zachraňovat, ohákní se přesně takhle,“ opáčil a rukou ukázal na její nahotu.

„Vyliž mi, Šaku!“

„To se o tebe nepostarala jedna ze Sanchovejch holek?“

„Ano, postarala,“ odpověděla a obrátila se k němu zády, aby zamířila zpátky ke dveřím hampejzu. „Ale jako všechny děvky by nejradši měla hlavu mezi *tvejma* nohama.“

Šakal nestydatě pozoroval důlky nad Nadyiným pevným zadečkem, dokud nezmizela ve stínech vykřičeného domu.

Vzpamatoval se až ve chvíli, kdy mu Kaňour lupnul jednu po zátylku.

„Musíme se vrátit.“

Šakal se poškrábal na bradě. „Já vím. Postarej se o mazly.“

Než se však Kaňour stihl vydat do stájí, ze dveří, které nedávno pohltily Nádhernou, se vykutálel majitel nevěstince. Příjemné trnutí v Šakalových koulích se okamžitě vytratilo.

Sancho opatrně protáhl otlé tělo dveřmi a ztěžka se vykolébal do dvora, přihloupě špulil drobná ústa zděšením. Těch pár zbývajících vlasů mu lnulo k hlavě jako ulízaná černá šmouha a už teď je zaléval pot. Sancho se zahleděl na mrtvolu kavalerysty. Pomalu zavrtěl hlavou, až se mu ledabyly oholené líce zatřáslly.

„Jsem zničen.“

Šakal se uchechtl. „Neříkej mi, že je to první chlapík, co ti tady chcípl, Sancho.“

„První kavalérista!“ ucedil tlouštík přiškrceně. „A ani nejde o jednoho z Ignáciových plebejců, je to zasraná modrá krev! Co jste to provedli?“

„Zbavili tě hosta, co by v budoucnu dělal potíže,“ odpověděl Šakal. „Ta prasečí kejda by určitě mlátila tvý holky, to se vsaď.“

„S tím bych se vypořádal! Ale s tělem vyhoštěného zemana si tak lehko neporadím.“

„Ale jo. Dej vědět Kalňáčímu muži.“ Šakal ukázal na Garcíu s rozhozenými údy. „Ať se zbaví našeho zesnulýho přítele.“

Při zaznění toho jména pasákova upocená velká tvář pobledla.

„Má dohodu s naším šéfem,“ ujistil Šakal Sancha dřív, než majitel hampejzu mohl propadnout panice.

„Seš si jistej, že ho do toho chceš zatahovat?“ vložil se do hovoru Kaňour, váhavě vraštil vousatou tvář. Šakal si nebyl jistý, koho tím jeho přítel myslel, jestli šéfa, nebo Kalňáka, ale neobtěžoval se s vyptáváním. Prostě to tak udělají.

Soustředil se na podávání instrukcí Sanchovi. „Pošli holuba. Až sem Kalňáčí muž dorazí, předej mu tělo a koně. Řekni mu, že je to pro Šedý bastardy.“

„A co já?“ vyzvídál Sancho. „Co dostanu za to, že vám budu dělat prostředníka?“

Šakal se zhluboka nadechl. „Co chceš?“

„Však ty víš,“ pověděl mu majitel nevěstince.

„Vím,“ připustil Šakal. „Dobře. Povím to šéfovi.“

Pasák si ho chvíli prohlížel vypoulenýma očima a pak přikývl. Věnoval kavaléristovi jeden poslední, zasmušilý pohled a oddusal dovnitř.

Kaňour zatnul zuby. „Jílmistra to nepotěší.“

„Dny, kdy jsme se ho snažili potěšit, jsou skoro u konce, tak by si na to měl začít zvykat,“ odpověděl Šakal a bolavým nosem ztěžka vyfoukl vzduch. „Připrav se, pojedem.“

KAPITOLA

Bylo vedro ještě dávno předtím, než slunce vystoupalo do výšky. Šakal jel v čele, udával rychlé tempo, aby mu proud vzduchu ovíval kůži. Krb byl dobře odpočatý a nadšeně běžel, takže ho Šakal nechal uhánět po libosti, štětiny na divočákově hřbetě svíral jednou rukou. Sedělo se mu pohodlně, soudkovitou hruď zvířete svíral stehny a paty měl zapřené, přizpůsobil se Krbovu rytmu.

Ošlehané, sluncem zalité planiny Ul-wundul se rozprostíraly všude kolem nich. Každý balvan a zakrslý keř mýjeli se zašuměním větru. Šakal se snažil představit si doby, kdy kopyta neexistovala. Nebylo to zas tak dávno, kdy poloorci sloužili jako otroci a divočáci, na nichž jezdili, zase jako tažná zvířata. Minulost to byla stará jen pár desetiletí, změna nastala jen hrstku let předtím, než se Šakal narodil, ale přesto si to nedokázal představit. On žil pro jízdu na prasatech, pro ten pocit, kdy pod sebou vnímáte sílu zvířete funícího jako kovářský měch, které odhodlaně zanechává míle v oblaku prachu vznášejícím se za dusajícími kopyty.

Krb vzbuzoval respekt, vyšlechtili ho pro rychlou jízdu. Od těžkopádných tvorů, kteří tahali povozy a poháněli vodní mlýny během Vpádu orků, jej dělily celé generace. Jílmistr a další staří pamětníci tvrdili, že první divočáci bývali neúnavní a plní energie, ale jejich síla se hodila tak akorát k tahání těžkých nákladů. Lidé tahle zvířata pojmenovali jako velké jelení prase vousaté, poloorčí otroci, kteří je měli na starosti, jim však láskyplně přezdívali barbaři.

To jméno se ujalo, ale barbaři nesoucí na zádech kopyta kříženců už se dali považovat za opravdové oře, nikoli za tažná zvířata. Byli o čtvrtinu menší v kohoutku než hispartští hřebci a měli kratší nohy, na menší vzdálenosti je proto koně svou rychlostí snadno překonali, ale na delší běh v drsném terénu se jim díky až děsivě mohutnému a výkonnému svalstvu nemohl nikdo rovnat. Od slabin až k plecím jim téměř chyběla srst, hřbet jim zdobil jen hřeben hrubých štětín a hříva kolem krku, jež jim visela i z dolní čelisti. Dvojice klů se vertikálně vynořovala z kůže dlouhého zužujícího se rypáku, načež se ostře stáčela zpátky k čelu zvířete. Kly nikdy nepřestaly růst a často bylo možné zahlédnout divoké barbary pokročilejšího věku, jimž kly začínaly vrůstat až do lebky. Důsledkem pečlivého šlechtění se u těch domestikovaných rozestupovaly v ostrém úhlu od sebe, jezdci na dosah. Ti klům přezdívali tahače sviní, protože se daly v nouzových případech popadnout a použít k nasměrování prasete, kam bylo potřeba. I ochočení barbaři se takovému zacházení vzpírali, takže jejich jezdci museli mít značnou sílu. Rozhodně toho nebyla schopna většina lidí, a proto se radši drželi svých drahocenných koní. Křehotinky na koníčcích, jak často prohlašoval Bouřňák.

Další sada klů vyčnívala barbarovi z dolní čelisti a představovala jeho nejzákeřnější zbraň. Krb měl klektáky výjimečně dlouhé, na což byl Šakal obzvlášť pyšný, stejně jako na nazlátlou barvu mazlových štětín. Krb vypadal na pohled mnohem pěkněji než Kaňourův mohutný oř barvy bláta honosící se poetickým jménem Vozmrd.

Těsně po poledni Šakal zavelel, aby zastavili u širokého, třpytivého přítoku řeky Lucíi, odpočinuli si a napojili divočáky.

„Co se děje, Šaku?“ zeptala se Nádherná a sesedla. „Delia a ta nová tě tak vysály, že tě bolí koule a nemůžeš dojet domů? Proto ta přestávka?“

„Není to kvůli mně,“ odpověděl Šakal s úsměvem. „To aby ten Kaňourův tlustej pytel, kterému říká prase, nechcípl vedrem.“

„Neposlouchej ho, Vozi,“ prohlásil Kaňour, a než prase plesknutím po zadku popohnal do vody, ještě ho políbil na hlavu. Vozmrd se s hlasitým frkáním připojil ke Krbovi a Nadyně bezejmennému zvířeti. Prasata

byla naučená, že se nesmějí rochnit se sedlem na zádech, ale teď náruživě chlemtala tekoucí vodu.

Barbaři pili a Šakal si dřepl vedle nich a namočil do řeky šátek. Pak ho vyždímal a přivázal si ho na hlavu, aby mu vlasy nepadaly do obličeje. Brigantinu měl stále stočenou do role za Krbovým sedlem. Jízdou beze zbroje porušoval zákony kopyta, ale Šakal nenáviděl tíhu prošíváné vesty. Jednou pracně odstranil všechny kovové pláty vsazené do kůže. Když na to Jílmistr přišel, zakázal Šakalovi jezdit, dokud neopraví a nevyčistí brigantiny všech jezdců kopyta. Přesto když se nacházel mimo Pec a z dosahu šéfova pohledu, jezdil raději s odhalenou hrudí.

Kaňourův úctyhodný stín padl na břeh a Šakal se v podřepu otočil. Rvác nikdy nejezdil bez brigantiny. Kuši držel oběma rukama nízko u země. Toulec mu visel na opasku u boku, u druhého se mu houpal talwar. Kaňour si kolem lysé hlavy také obmotal šátek a upíral zrak na zpěněnou vodu. Nady měla podobnou výbavu, ale odešla doprostřed řeky, kde bylo vody po kolena, aby naplnila kožený vak.

„Dnes ráno si vedla dobře,“ utrousil Kaňour a dával si pozor, aby mluvil tlumeně.

Šakal přikývl. Členům kopyta se pochvaly obvykle udělovaly veřejně. Ale ne Nádherné. Na to nikdy nereagovala dobře. Co na tom, že s Šedými bastardy jezdila už téměř čtyři roky. Pořád měla pocit, že se jí všichni snaží úlisně podlézat. A možná to tak někdy i bylo. Byla to jediná jezd-kyně ve všech osmi poloorcích kopytech v Souzených zemích. Své místo si tvrdě vybojovala, vyhrála ho, ale měla důvody, aby se stavěla podezřívavě k vlídným slůvkům. Proto nikdy nepojmenovala vlastní prase. Bála se, že by to někdo mohl považovat za slabost, i když to tak dělali všichni. Do pekel, vždyť Kaňour pojmenoval svého prvního divočáka Krasavec a Tchoř pořád jezdil na prasnici jménem Levandule.

„Nádherná!“ zavolal na ni Šakal přes vodu. „Až budeme odjíždět, pojedeš vpředu.“

Nady místo odpovědi zvedla kuši.

„Hezký gesto,“ poznamenal Kaňour.

„Ale prd,“ utrousil Šakal a usmál se na přítele. „Jen se chci ještě chvíli dívat na její zadek.“

Kaňour se usmál pod vousy. „Ty chceš vážně chcípnout mladej.“ Oba se zasmáli. „Co to bylo za sračky s tím Bermudem? Nebylo jasné, kdo vydává rozkazy. Myslím, že ani kapitán si nebyl jistej.“

„Vypadalo to, že García má vymyšlenou cestu pryč ze Souzenejch.“

Kaňour jen souhlasně zamručel. „Už nemá.“

Šakalovi cosi došlo a donutilo ho to, aby se vzpamatoval.

„Cos dělal na dvoře beze zbraně, Kaňoure?“

Hromotluk pokrčil rameny. Promluvil, a nepolevoval přitom v ostražitosti. „Vzbudil jsem se, bylo mi vedro. Šel jsem se opláchnout ke studni.“

„Nenapadlo tě vrátit se dovnitř pro svůj vercajk? Měls na to čas.“

Kaňour zavrtěl hlavou, pohledem znovu zabloudil k řece.

„Mohli to být kentauři, Kaňoure,“ dodal Šakal.

Trojkrvný jen přezíravě ohrnul ret. „Ještě jsme nedostali varování od Zirka.“

„Nevyjížděj jen za Zrádcova měsíce, ty troubo.“

„V zemích Koruny svítilo slunko, Šaku.“

„Bylo to lajdácký!“

„Lajdácký?“ zavrčel Kaňour a otočil se, aby Šakala zpražil pohledem.

„A kdo další si zapomněl vercajk vevnitř? Rozhodně ne Nádherná.“

„Ne, jen jsem přišla a neměla na sobě vůbec nic,“ poznamenala Nady a vyšla z vody. Šakal ani neslyšel, že by se blížila. „Kdybyste u sebe byli jen o trochu blíž, tak se začnete muckat.“

Oba poloorci otočili hlavu jejím směrem a ošklivě se na ni zadívali.

„No tak, do toho,“ ušklíbla se Nady. „Vždycky jsem věděla, že jste jeden do druhýho udělání.“

Šakal se zasmál jako první. Kaňour ho odměnil přátelským štouchnutím, po němž se Šak málem natáhl do vody.

„Takže můžeme vyrazit?“ zeptala se Nádherná. Nečekala na odpověď. Prostě popadla jeden z tahačů sviní svého zvířete a odvedla ho ven z řeky. Barbar na to zareagoval několika podrážděnými vykviknutími, ale Nady ho rukou popohnala a pak se vyhoupla do sedla. Šakal a Kaňour seděli na vlastních prasatech během pár chviliek.

„Dávej pozor, až se dostaneme k hlavnímu toku Lucíi, ať se neodkloníme moc na východ,“ varoval jezdkyňi Šakal. „Nechcem se dostat na území Hrotů.“

Nady se na něj krátce usmála. „Máš nahnáno z elfů, Šaku?“

Ale než na to mohl cokoliv říct, pobídla patami divočáka a svižně odjela dál od řeky.

Kaňour odfrkl smíchy.

„Tak pojď, ty vošklivej zmrde,“ zavelel Šakal.

Kaňour drbal prase mezi ušima. „Tak mu můžu říkat jen já.“

„Myslel jsem tebe.“

I přes ty předchozí lehkovážné řeči je Nádherná vedla skvěle. Ani jednou nezabloudili na území elfů. Šakal ale i tak nepřestával sledovat východ. Byl si jistý, že Kaňour za ním dělá to samé.

Válka obnažila většinu Ul-wundul. Armády lidí a orků kácely stromy, aby mohly dřevo použít na ohně, budování obrany a nové zbraně. A za těch třicet let od poslední bitvy se většina zeleně nestačila obnovit kvůli požárům. Pozůstatky lesů se choulily spíš ve vyvýšených oblastech, usazené v horských údolích, kde se bojovalo jen zřídka. Když Hisparta po válce darovala rozsáhlé části znovu dobytého jižního království spojencům, elfům se podařilo vylosovat si většinu těch vzácných lesů a tím si nárokovat i široké pásy horského masivu. Ono losování mělo být sice náhodné, ale elfské čáry při něm bezpochyby sehrály svou roli.

Nádherná je vedla stezkou na jih. Šakal se zamračil na pochmurně se tyčící vrcholky Okrových hor. Někde hluboko v Okrech se nacházela Rokle psích vodopádů, pevnost elfího kopyta. Šakala a jeho přátele dělily od pohorí míle zakrslé vegetace a kopců pokrytých keři v předhůří, ale Hroty si svá území žárlivě střežily a dokázaly se bleskově sesypat na kohokoliv, kdo by se odvážil překročit i tu nejvzdálenější hranici. Naštěstí se s žádným z těch divochů s kůží barvi rzi, jezdících na děsivě tichých bojových jelenech nepotkali.

„To ale neznamená, že tady nejsou,“ řekl si Šakal už poněkolkáté.

Za soumraku Krb s cákáním překročil brod u Veselic a Šakalovi konečně spadla z ramenou tíha. Vrátili se do zemí náležejících Šedým

bastardům. Nechal divočáka zpomalit, dokud je nedostihl Kaňour, a společně pak dohnali Nádhernou.

„Šaku,“ ozval se Kaňour a významně na osloveného pohlédl.

„Co je?“

Nádherná zavrtěla hlavou. „Tvoje brigantina, ty zabeďněnče.“

„Do prdele,“ zasyčel přistižený a natáhl se za sedlo pro vestu.

„Jednoho dne ti to nepřipomenu,“ řekl Kaňour.

Tři divočáci se hnali bok po boku kupředu přes rovnou písčitou planinu. V rypácích už cítili vůni domova.

Každé kopyto v Souzených zemích mělo nějaké chráněné místo, kde se mohlo ukrýt. Lidé žili v kastelu s vysokými věžemi a čarodějem. Elfové dávali přednost odlehlosti Psích vodopádů a bránili je šípy a magií. Kentauři věřili ve své rozpadající se chrámy a šílené bohy.

Šedí bastardi měli Pec.

Když se na obzoru vynořil hlavní komín, Šakal pocítil příjemné pnutí v hrudníku. Největší blaho zažíval při jízdě na praseti, ale pokud už musel někde lelkovat, nejradši trávil čas tady.

Pec se zvedala z rozsáhlé ploché planiny poseté tu a tam houževnatým křovím a balvany. Jednalo se o nevzhlednou, rozlehlou základnu, jejíž budovy chránila základová zeď zhruba oválného tvaru, zbudovaná ze světlých cihel. Hradba se vypínala do výše pěti poloorků, svažovala se dovnitř, jištěná trojúhelníkovitými podpěrami a nosnými oblouky. Nahoře ji korunovala kamenná palisáda a dřevěná mříž pokrytá hrubou omítkou. Zvenku bylo možné zahlédnout pouze vysoký komín, hrozivě čnějící ze středu pevnosti.

Vinice a sady olivovníků vzkvétaly na dostřel od hradeb. Pracovali na nich lidé žijící pod ochranou Šedých bastardů. Šakal, Kaňour a Nádherná projížděli opečovávanou zemí a pozorovali lidi a poloorky, jak končí denní díl práce. Nikdo z nich nebydlel uvnitř Pece, ale docházeli sem z Veselic, vesnice, jež vznikla ani ne míli od pevnosti.

„Tak fajn,“ ozval se Kaňour, když se blížili ke stínu hradeb. „Kdo mu to poví?“

„Mě poslouchat nebude,“ prohlásila Nady.

„Běžte se oba vycpat,“ ucedil Šakal. „Však víte, že to udělám. Dejte mi ty prachy.“

Kaňour odkudsi vylovil cinkající vak, v němž se nacházela část výdělků Sanchova nevěstince určená Šedým bastardům. Hodil ji Šakalovi právě ve chvíli, kdy projížděli jedinou branou Pece, umístěnou na jižní, krátké straně oválu.

Na rozdíl od jiných opevnění zdejší brána nevedla přímo do vnitřní části základny, ale zahrazovala ji kamenná stěna, jen o polovinu tenčí než vnější hradba. Z levé strany brány vedla dovnitř poterna, dost široká, aby jí vedle sebe projeli dva jezdci na divočácích. Tento tunel se táhl podél celé oválné hradby a končil u další výpadevé brány, tentokrát již ústící na vnitřní nádvoří. Během obléhání mohli obyvatelé rozpálit ve středu pevnosti velkou pec, po níž tvrz získala jméno, a do tunelu nahnat spalující vzduch. Pokud se útočníci chtěli vyhnout šplhání po horkých zdech, museli projet tunelem, obkroužit celou pevnost, a navíc pak ještě rozbít bránu, a to všechno dřív, než se upečou zaživa. Za celých šestadvacet let, co Pec stála, se na ni nikdo nepokusil zaútočit.

Zrovna teď byly padací mříže zdvižené a stěny průjezdu chladily. Světla nebylo potřeba, mazlové znali cestu snad i poslepu. Šakal a jeho společníci jeli v řadě za sebou, poblíž levé zdi pro případ, že by se jiní jezdci rozhodli vyrazit ven. Jakmile se vynořili z temnoty a vjeli do areálu, zamířili přímo ke sněmovní síni.

Šakal přitáhl Krbovi otěže před nízkou budovou a sesedl, stejně jako Kaňour a Nádherná. Čekal tam na ně půltucet šlichtáků. Téměř zaspávali jeden o druhého, jak spěchali, aby se postarali o prasata.

„Můžu ti ho odvést do stání, Šakale?“ vysoukal ze sebe jeden z mladých poloorků, celý bez sebe nadšením a rozdychtěný jako všichni nádejší čekatelé na přijetí do kopyta.

„Ne,“ odpověděl Šakal. „Nech ho nejdřív vychladnout.“

„Jen voďu, šlichtáku!“ vyštěkla Nádherná na mladíka blížícího se k jejímu barbarovi.

Kaňour se sklonil před svým prasetem a opřel si čelo mezi oči zvířete. „Tak fajn, Vozi, jestli si před tebou jeden z těch malejch hajzlíků dovolí jen uprdnout, sežer je.“

Šakal nechal lončáky za sebou, protáhl se dveřmi a odvedl přátele do stinné náruče sněmovní síně. Ta i přes honosné jméno připomínala spíš nahrubo vystavěnou krčmu s nízkým stropem. Macek a Cvoček už měli řádně upito ze svých pohárů a čekali, až dorazí další.

„Mám vám třem naplnit korbel?“ zeptal se šlichták za pultem.

Kaňour a Nádherná zamířili přímo k nabízenému pití. Šakal přešel společenskou místnost a zamířil do hlasovací síně kopyta. Jedno křídlo dveří bylo pootevřené. Vstoupil, aniž se obtěžoval oznámit svou přítomnost.

Jílmistr se skláněl nad čelem velkého stolu a pozorně si prohlížel štos map.

Vůdce kopyta trápila stará zranění a přetrvávající následky choroby, kterou onemocněl během Vpádu. Neštovice zabily desítky tisíc na obou stranách, lidi i orky. Křížencům se nevedlo o moc lépe. A Jílmistr, ten starý houževnatý parchant, odmítal zemřít. Sice už nemohl nikoho nakazit, ale nemoc ho stále v návalech trápila i po téměř třiceti letech, vybírala si krutou daň na jeho dřív tak silném těle. Při takových záchvatech mu otékaly klouby a na kůži mu vyrazily mokvající puchýře. Lněné obvazy, potřísněné špinavě žlutými skvrnami, mu teď pokrývaly v podstatě celou hlavu, s otvory pro oči a ústa. Hrb na pokroucených zádech se zdál s každým uplynulým rokem větší a prsty na levé ruce měl tak nafouklé, že mu mohly každou chvíli prasknout.

Šakal zahlédl, že se vůdci přes rameno kouká Tchoř, a zdusil v sobě zamručení. Oba se na něj zadívali. Jílmistr se pod obvazy tvářil netečně, ale Tchoř se na něj oplzle culil.

„Seš zpátky! Pořídil si Sancho nějaký nový krasotinky, Šaku?“

„Jednu,“ zněla odpověď.

Tchoř nadšeně zdvihl obočí. „Odkud ji mají?“

„Z Anville.“

„Ach ták,“ zamručel Tchoř, přimhouřil malá pichlavá očka. „Vsadím se, že je bledouнка a poddajná.“

„Přestaň myslet ocasem!“ napomenul ho Jílmistr a praštil Tchoře loktem. „Sedni si, Šakale. Přestaň toho zmrda s koňským ksichem provokovat.“

Šakal poslechl. Zabral si obvyklé místo, křeslo po levici vzdálené jen dvě místa od Jílmistra.

Stůl, u něhož se scházela rada Šedých bastardů, připomínal tvarem rakev z tmavě namořeného dubového dřeva. Jílmistr seděl na širším konci, krátká šikmá hrana po jeho levici i pravici zela vždy prázdnotou. Dlouhé, zužující se tělo stolu bylo z obou stran lemováno nespočtem křesel, ale na desce leželo pouze devět vrhacích seker. Zbraně představovaly zbývající členy kopyta oprávněné hlasovat. Šakal si nepamatoval, že by u stolu bylo někdy plno. Když se před sedmi lety přidal k Šedým bastardům, bylo jich celkem šestnáct, ale nájezdy orků, útoky kentaurů a vnitřní rozmršky si na jejich počtu vybraly krvavou daň. Pravidla pro přijetí do bratrstva byla přísná a mezi šlichtáky se nenašlo dost čekatelů, kteří by byli hodni povýšení mezi bratry a nahradili tak utržené ztráty.

Hokynář už se také dostavil, seděl nejbliž po Jílmistrově pravici. Když si Šakal sedal, jen přikývl, ale neřekl nic. Vytáhlý starý správce zásob šetřil se vším, i se slovy.

Kaňour vešel a v každé ruce držel korbel, z něhož se valila pěna. Posadil se vedle Šakala a přesunul jeden z půllitrů k němu.

„Kdybych ho chtěl, seženu si ho sám,“ zabručel Šakal vlašně, ale stejně se napil. Zrovna si poprvé pořádně přihnul, když Kaňour odpověděl.

„Přišlo mi škoda ho vylít, když už jsem si v něm smočil ptáka.“

Šakal se zakuckal, spíš smíchem než pohoršením.

„A koule sis v něm vydrbal taky?“ zeptal se a utřel si pěnu z úst.

Kaňour se zazubil. „Svoje ne.“

„To ty moje, Šaku!“ prohlásil Macek a vstoupil do místnosti s Cvočkem v patách. „Taky bych si smočil knot, ale vy víte, že by se tam nevešel. Hrdla těch korbelů jsou moc úzký, aby se tam vlezl můj.“

„Macek!“ Při tom starém vtipu se k němu jednohlasně přidali i Kaňour, Šakal, Cvoček a Tchoř. Podsaditý kříženec rád vytruboval původ své přezdívky v kopytě a vždycky stálo za to se zasmát.

Jílmistr se ani nepousmál.

Macek a Cvoček zaujali místa na svých křeslech a ze své strany stolu na Šakala párkrát oplzle, ale dobrosrdečně zagestikulovali. On jim to oplatil. Ty dva stále pokrýval prach z cest, stejně jako jeho a Kaňoura.

O pár minut později se dovnitř přišoural Podvodník a tiše se usadil u nejvzdálenějšího konce stolu, daleko od zbytku kopyta. Tohle by Jílmistr nikomu jinému nedovolil, ale Vodník dlouhou dobu jezdil sám a zvyky z těch let už mu zůstaly. Šéf by neriskoval ztrátu člena jen kvůli vynucování soudržnosti.

Skoro každou píď Podvodníkovy sinalé kůže včetně lysé hlavy pokrývaly rozeklané jizvy, klikatící se jako had přes tetování kopyt, s nimiž Podvodník během let jezdil. Vystouplé světlé linky hyzdily barvy Rozsévačů lebek, Kelnaté kavalkády a Střepin. Těch několik Šakal alespoň znal. Každé z oněch bratrstev Podvodníka kdysi přijalo mezi sebe. Každé do posledního ho následně vyhnalo. Byl zázrak, že stále žije. Nikdo další nehodlal riskovat, a Vodník se tak celá léta toulal jako nomád, než mu Jílmistr nabídl místo mezi Bastardy. Při hlasování prošel s odřenýma ušima, ale kopyto potřebovalo jezdce, a ať už se dopustil jakýchkoliv prohřešků, vzbuzoval respekt. I po dvou letech si Šakal stále říkal, jak dlouho mezi nimi Podvodník ještě vydrží.

Jílmistr se rozhlédl kolem stolu a zašklebil se.

„To čekáme, až se vynadívá do zrcadla?“ zeptal se a ukázal skrz dveře do společenské místnosti. Otázku i pohled směřoval k Šakalovi a Kaňourovi.

Než mohli odpovědět, Nádherná naštěstí vešla do síně. Mluvila s Lučinou, ale Šakal ji podezříval, že šéfovu poznámku zaslechla. Nejspíš na to zavolání čekala. Když už nemohla zabránit posměškům, alespoň je do poslední chvíle oddalovala. Nady a Lučina spěšně přerušili rozmluvu, zamířili dovnitř a každý si sedl na jinou stranu stolu. Kdyby si nováček nemyslel, že tak bude jeho slabost pro jezdkyňu ještě očividnější, nejspíš by si sedl vedle ní.

I když už se Šakal a Kaňour stačili mezi sebou několikrát vsadit, Nádherná tomu novému ještě nezlámala ani kostičku. Naopak se zdálo, že se jí jeho neustálé pokusy o přátelení zamlouvají. Kromě Vodníka, který všem připadal jako odpadlík už celou věčnost, jediný Lučina strávil v kopytě kratší dobu než Nádherná. Z řad šlichtáků povýšil teprve loni v zimě. Byl mladý a sebevědomý, vlasy si upravil podle módy Hrotů. Vyholil si je po stranách, takže zůstal jen široký pruh uprostřed hlavy,

vyčesaný vzhůru. Starší Bastardi na to pohlíželi s nechutí, ale Lučina mluvil jazykem elfů, a to mezi poloorky neuměl jen tak někdo. Kopytu se taková dovednost hodila.

Ruch v místnosti utichal a Jílmistr se opřel v křesle.

Nad ním zlověstně visel obrovský pahýl stromu, položený na bok a připoutaný ke stropu těžkými řetězy. Starý kmen měl nespočet letokruhů, dřevo zašedlé věkem a poseté tucty hlubokých zářezů. Ty rýhy sloužily coby věčná připomínka hlasů proti Jílmistrově vůli. Zanechaly je tam čepele seker zabořené hluboko do pahýlu. Jedna ze seker tam stále vězela zaklíněná, trčela ze dřeva přímo nad levým ramenem vůdce. A tak tomu bylo posledních dvacet let.

Patřivala Bouřňákovi.

„Vím, že jste všichni unavení,“ začal Jílmistr, „takže to tlachání zkrátme. Hokynáři, jak jsou na tom naše zásoby?“

Správce proviantu se ještě víc zamračil a počítal. „Jsme dobře zásobení. I když ten další náklad dřeva by se sem měl dostat co nejdřív.“

„Jak dlouho může Pec hicovat, pokud na nás zaútočí?“

„Dva dny,“ odpověděl Hokynář. „Mohli bychom to protáhnout na tři.“

Jílmistr zamručel. Ta odpověď se mu nelíbila, ale pravdu přijal. „Pošli holuba k Ignáciovi. Zjistím, jestli zaslechl, kdy k nám dorazí ty povozy z Hisparty. Lučino? Nějaký pokroky s tím svinstvím z Al-Unanu?“

„Jen malé, šéfe,“ odpověděl Lučina. „Zapálit ho je jednoduché, ale zatraceně špatně se ovládá. Nepotřebuje palivo, ale zato stráví cokoliv v cestě. Salik kvůli tomu málem přišel o ruku.“

„Kdo?“ zeptal se Jílmistr a dal Lučinovi šanci napravit prohřešek.

„Jeden ze šlichtáků, šéfe,“ prohlásil a nehnul ani brvou. „Pořád mám starost, co ten zelený oheň provede s pecemi.“

„Pokračuj,“ vybědl ho velitel a ukázal na něj prstem, „ale ať při tom moje zatracená pevnost nelehne popelem.“ Zvedl bradu a pak se pozorně zadíval na konec stolu. „Vodníku? Měls s tou pochůzkou nějaký problémy?“

„Ne, neměl,“ odpověděl oslovený a odtrhl pohled od stolu jen na tak dlouho, aby mohl šéfovi odpovědět.

Šakal se tázavě podíval na Kaňoura, ale ani on nevěděl, co přesně Vodník dostal za úkol. To nebylo nic nového, ale ta tajemství už začínala být únavná. Jednoho dne Šakal navrhne hlasování a odhalí je, ale teď ještě nenastala ta správná chvíle. Pochyboval, že by sehnal dostatečnou podporu, a navíc, za pár okamžiků se zamotá do vlastních potíží. Předpokládal, že teď se šéf obrátí ke svým dvěma oblíbencům, Mackovi a Cvočkovi, aby mu podali zprávu o Střepinách. Jílmistr však další otázku směřoval přímo na Kaňoura.

„Jak jsme si vedli?“

Kaňour ukázal na Šakala a ten pohodil na stůl váček s mincemi. Vůdce kopyta se pod vrstvou ob vazů i nadále tvářil netečně. Hokynář se natáhl k váčku, vzal ho a potěžkal v dlani.

„Přijde mi lehký.“

Šakal přikývl a v duchu toho starého škudlila proklínal. „Minulý měsíc Sanchovi onemocněly dvě holky a jedna utekla s kupcem z Guábie. Přivezl si novou holku z Anville. Ta by měla pomoci vyrovnat ztráty.“

Jílmistr se naklonil dopředu. „Připomněls tomu tlustému třasořít-kovi, že pokud zbytek nedoloží, Šedí bastardi můžou dojít k názoru, že nebudou dál hlídkovat kolem jeho bordelu?“

Šakal znovu přikývl. Sanchovi nic takového nepřipomínal. Ani nemusel. Pasák žil v Souzených zemích dlouho. Dost dlouho na to, aby pochopil, že ty občasné hlídky kavaléristů vyjíždějící z kastelu mu nemohou zaručit bezpečí.

„Je tu ještě něco dalšího,“ dodal vůdce kopyta a v chraptivém hlase mu nezazněl ani náznak pochyb. Pohledem krátce těkal ze Šakala na Kaňoura a Nádhernou a zase zpátky. „Co se stalo?“

Šakal se zhluboka nadechl. Chtěl tu informaci podat dobrovolně, než šéf začne něco tušit, ale Jílmistrovi nikdy nic neuniklo. I když mu tělo čím dál víc uvadalo, uvažoval pořád stejně ostře jako nabroušená špička šipky do brumu. Čekal, až mu Šakal odpoví, upíral na něj oči skrz otvor mezi potřísněnými obvazy.

„Dneska ráno se v bordelu zastavil Bermudo,“ prohlásil Šakal a cítil, jak se na něj všichni kolem stolu podívali. „Měl s sebou sedm novejch kavaléristů. Nemyslím si, že nás tam čekal. Snažil se hrát si na tvrdáka.“

Tchoř se tiše uchechtl. „Ten zasranej snobskej třasořitka.“

„Vyprovokoval rvačku?“ zeptal se Jílmistr.

„On ne,“ odpověděl Šakal. „Ale jeden z jeho novejšch hejsků si z Kaňoura chtěl udělat podělanýho sluhu. Ukázali jsme mu, co si o tom myslíme, a on mě praštil. Tak jsem to nechal bejt a dal Bermudovi šanci, ať si toho páva zkrotí, ale ten neprovedl nic, tak jsme to udělali za něj.“

„Zakroutili jste pávovi krkem,“ poznamenal Jílmistr netečně.

Šakal přikývl. Tchoř, Cvoček a Macek zabubnovali uznale na desku stolu. To bylo dobré. Šakal cítil, jak se uvolňuje.

„A,“ pokračoval, využil sílicí podpory, „a Bermuda jsme taky uzemnili. Dali jsme jasně najevo ostatním kavaléristům, jak se mají věci v Souzenejš.“

Šakal se rozhlédl kolem stolu. Byl rád, že se Lučina usmívá, a dokonce i Podvodník na opačném konci pomalu přikyvuje.

„A co tělo?“ zeptal se Jílmistr a Šakal se k němu otočil.

„Nechali jsme ho Kalňákovi.“

Vůdce kopyta dlouhou chvíli mlčel. Hýbala se mu jen mrkající víčka.

„Ignácio nás podpoří,“ řekl nakonec. „Ale jestli se ten čurák Bermudo rozhodne, že chce odplatu...“

„Na to nedojde,“ přerušil ho Šakal. „Vyjádřili jsme se jasně.“

Jílmistra to však nepřesvědčilo.

„A Sancho?“ zeptal se Hokynář. „Co ten držgrešle chce za to, že vám šel takhle na ruku?“

Šakal se zadíval správci do očí. „Aby Bastardi začali platit za kundy. Žádný píchačky zadarmo jako součást ochrany majetku.“

Jílmistr zaskřípal zuby, až se mu napjaly obvazy kolem čelistí. Tchoř a Macek bezeslovně znechuceně zavrčeli. Z Hokynářova výrazu by zkuslo i mléko.

Šakal zdvihl ruku ve smírném gestu. „Ta domluva stejně musela skončit. Někteřejm holkám už začínala lízt krkem.“

Jílmistr udeřil zdravou rukou do desky stolu. „Holkám?! To je Sancho vykleštěnej červ, že se bojí, co si pomyslí banda šlapek? Nebo z tebe mluví vlastní sympatie, Šakale? Víím, že s tou zrzavou husou ses skoro

oženil, zacpals jí hubu svým kříženčím masem. Teď myslíš na potřeby kopyta, nebo na ty její?“

Šakal zavrtěl hlavou a otevřel ústa, že odpoví.

„Už ani jedno zasraný slovo!“ varoval ho Jílmistr a bodl do vzduchu nafouklým prstem. „Pohodíš mi poloprázdnej váček mincí a teprve pak mě ujistíš, že se vrátí ke své obvyklý váze, a potom mi povíš, že část tý váhy budou naše vlastní prachy, protože budeme muset začít platit za kundu? A že se budem muset mít na pozoru před odvetou z kastelu, protože vy tři“ — ukázal prstem na Šakala, Kaňoura a Nádhernou — „jste se nedokázali udržet a zabili jste nějakýho namyšlenýho třasořitku, kterej dorazil ze severu tak nedávno, že je ještě cítit po kadidle ze zasranýho sídla jeho fotra? Kdo z vás ho opravdu odkrágloval?“

Šakal se přistihl, že skřípe zuby. Slyšel, jak se Nady nadechla.

„Ten kavalierista praštil Šedýho bastarda!“ ozval se, než mohla promluvit. „A udělal to před púltuctem dalších urozenejch frajírků, co jsou v Souzenejch noví. To chcete, aby se rozneslo, že jezdec z tohohle kopyta se nechá sjet od nějakýho aristokrata? Chcete, aby se o tom dozvěděly Hroty? A co spřízněná kopyta? Nemůžem se nechat zastrašovat hispartskou šlechtou, šefe.“

„Zatracená pravda,“ ozval se Podvodník tiše od konce stolu. Šakal se neodvážil rozhlédnout po ostatních, ale kolem se rozhostilo ticho.

„Ne, to nemůžeme,“ souhlasil Jílmistr, hlas mu zhrubl hněvem. „Ale jako velitel tohohle kopyta taky nemůžu dovolit svejmu jezdcům, aby rozhodovali o krvi, kterou nejsme připravení prolít nebo ztratit. A teď. Kdo z vás zabil toho kavalieristu?“

„Kdo myslíte?“ odpověděl Šakal. „Já to udělal.“

Cítil, jak se Nady vedle něj celá napjala. Zuřila, přesně jak očekával, ale nebyla hloupá a nezpochybňovala jeho lež před kopytem, ani se ji nesnažila vyvrátit.

Jílmistr lehce sklonil hlavu. „Jak se zdá, budeš na nějakou dobu dělat chuvu šlichtákům, Šaku.“

Šakal soptil. Upřeně hleděl na velitele. Zatnul čelisti tak, že mu začaly trnout. Udělali správnou věc, chránili pověst kopyta. A teď ho za to trestají? Šakal cítil, jak se mu ruka sama zvedla nad stůl a sáhla po

sekeře před ním. Bude hlasovat proti vůdcovu rozhodnutí. Zbytek ho jistě podpoří.

Zrovna v té chvíli se dveře do síně rozletěly. Stál v nich lončák s otevřenými ústy a vytřeštěnýma očima. Pohledem nejistě těkal po místnosti.

„Do pekel, stačí se o nich jen zmínit a už se nějakej objeví,“ zabručel Jílmistr. „Co, kurva, chceš?“

Při tom tónu šlichták nadskočil.

„J-jezdci se vrátili, Jílmistře,“ vykotal. „Zvědové z... Batajatského kopce.“

„Tak ven s tím!“ zahartusil vůdce kopyta. „Co zjistili?“

Šlichták několikrát naprázdno otevřel ústa a zase je zavřel, a pak konečně vyslovil, co chtěl.

„Siláci.“

KAPITOLA

Šakal seděl obkročmo na Krbovi a čekal se zbytkem kopyta, až se Prasečí hřbet uvolní. Úzký tunel skrz základovou zeď se skvěle hodil k obraně, ale pro rychlý výjezd se nedal použít. Jílmistr navrhl řešení tohotohle problému už kdysi dávno v začátcích a zaplatil nějakým hispartským řemeslníkům, aby mu podle jeho plánů sestrojili speciální mechanismus.

Otočná dřevěná rampa visela dolů z palisády do dvora areálu. Tři mocné barbary někdo opatřil postrojem a připoutal je k velké vertikální nápravě, která otáčela změtí koleček dalece přesahující Šakalovo chápání. Jakmile mazly popohnali do chůze, Prasečí hřbet se rozdělil, z první rampy se vysunula druhá, obě se rozevíraly a stoupaly k nebesům, dokud nepřekonaly palisádu a nedotkly se země za ní, to vše během pár minut. Což byla víc než dostatečná doba, aby Šedí bastardi mohli vyjet v plné parádě.

„Tyhle podělaný noční přepady nesnáším,“ postěžoval si Macek, když připevňoval nástavec s těžkými oštěpy k sedlu.

„Já taky,“ přidala se Nádherná a přivazovala druhý toulec brumšipek k vlastnímu postroji. „Takhle ani neuvídíme, jestli v té hlavě máš vůbec nějaký mozek, až tě silák srazí ze sedla a hlavu si roztřískáš o kámen.“

Macek odfrkl. „Nečekám, že pro mě budeš brečet, Nady. Seš studená jak ryba.“

Šakal jejich tlachání ignoroval. Vlastní vybavení už dávno stačil připevnit Krbovi na plece.

Kaňour ho štouchl do ramene. „Přestaň se mračit.“

„Jsem v pohodě,“ odpověděl Šakal.

„Ne, nejseš. Hlavou seš pořád u toho stolu, nasranej na šéfa. Zatím to nech bejt, Šakale. Čeká nás boj.“

„Hlídání šlichťáků.“ Šakal zaskřípal zuby. „Dělali jsme dneska Bastardům čest a za odměnu budu hlídat šlichťáky.“

Nádherná k němu otočila hlavu, zatvářila se zuřivě. „My?“

Než mohla cokoliv dalšího dodat, Šakal bodl prstem směrem k ní. „A ne že půjdeš za Jílmistrem a řekneš mu kvůli mně nějakou pitomost! Nepotřebuju další práci na hovno, protože nevíš, kdy bys měla držet zobák.“

Nádherné se napnuly svaly na krku a zatvářila se ještě naštvaněji, ale pohledem kradmo zabloudila k Mackovi a Lučinovi, kteří stáli poblíž a se zájmem přihlíželi jejich hádce. Nady ztěžka polkla a trhnutím navedla divočáka pryč od Šakala.

Shromáždilo se všech devět členů Šedých bastardů vázaných přísahou. Přidal se dokonce i Hokynář, jeho šlachovité tělo, pokroucené jako kořen stromu, vypadalo v plné zbroji dost podivně. Dva zvědové z řad šlichťáků, kteří ty orky zahlédli, se teď bavili se Cvočkem. Nejspíš se ho snažili přesvědčit, aby jim dovolil jet s kopytem, ale bez úspěchu. Šlichťáci měli bystré oči a ti starší pomáhali při hlídkování po Souzených, ale dokud nesložili krevní přísahu a nestali se členy bratrstva, nesměli vyjet do bitvy. Šakal napolo očekával, že mu Jílmistr nařídí, aby také zůstal v Peci, ale jeho trest nejspíš bude muset počkat. Jestliže orkové chystali nájezd, nemohlo si bratrstvo dovolit vyjet bez jednoho člena.

Jakmile Prasečí hřbet dosáhl nejvyššího bodu, velitel kopyta vyjel na dvůr. Se zkřivenou páteří se už nedokázal udržet v sedle, ale stále obratně řídil dvoukolý bojový vůz tažený jediným obrovským kancem jménem Syfloun. Zastavil vůz mezi rampou a kopytem čelem k jezdcům. Silueta jeho neforemného mohutného těla vypadala v šeru nadcházející noci působivě.

„Orkové se odvážíli na naše území!“ zaburácel. „A jestli vám musím říkat, jak se s nima vypořádáme, tak, vy podvrátáci, už nejste moje kopyto. Míříme k Batajatskému kopci. Jedem!“

Šedí bastardi pobídli kance do běhu a s hromovým duněním vyrazili za svým vůdcem. Na rampu přidusali už v plné rychlosti, přelili se po ní jako vlna a stejně kvapně se hnali po ramenu dolů. Šakal se držel Krbovy hřívy oběma rukama, ale lokty nechal volně viset, zatímco se divočák hnál na pevnou zem. Cvoček před ním se ujal vedení, za kopyty jeho barbara se vznášel oblak prachu. Za ním Šakal a zbytek kopyta utvořili formaci připomínající hrot šípu, po každé straně jeli čtyři. Kaňour, poslední jezdec na levém výběžku, se držel za Šakalem. Mít velikána za zády Šakala vždy uklidňovalo. Podíval se napravo a zahlédl Nádhernou přímo naproti na druhém křídle, mezi Tchořem a Podvodníkem. Upřeně se dívala vpřed. Celou formaci uzavíral Jílmistr ve voze, řítil se mezi konci křidel.

Šakal se uvolnil a nechal se unášet vpřed, cítil, jak mu kuše na zádech nadskakuje. Hokynáři před ním vlály ve větru provazce vlasů. Prasečí hřbet za nimi se už jistě zdvihl a šlichtáci, skoro tři tucty mladých poloorků s kopími a štíty, obsadili palisádu. Bude se rychle přikládat na oheň, otevrou se výduchy z velké výhně, aby zaplavily průjezd v hradbách smrtícím teplem. Pec tak zůstane v bezpečí, dokud se kopyto nevrátí. Budou pálit dřevo, které si nemohli zrovna dovolit postrádat. Hokynářovi se při tom pomýšlení nejspíš dělalo zle. Až bude znovu dřepět na základně a cvičit šlichtáky na budoucí jezdce, určitě stráví remcáním nad tou ztrátou dalších čtrnáct dní. Ale zrovna teď s nimi uháněl po pláni unášený dusotem kopyt a lovil nepřítel.

Z dob Vpádu se dochovalo jedno staré rčení: „Orkové sice mají sílu dobýt svět, ale budou to muset provést pěšky.“

Šakal uznal, že obojí je pravdivé. Siláci neměli žádný vztah ke zvířatům. Byli to dravci a všichni živí tvorové na ně podle toho reagovali. Orkové tedy neznali šlechtění, krocení zvířat ani jejich ochotování. To bylo jejich jedinou slabinou. Naopak lstivost, zákeřnost, neuvěřitelná síla a nepřirozená odolnost z nich dělaly hrozné nepřátele. Byli třikrát silnější než lidé a dvakrát tak rychlí. Hispartané se v bitvách brzy naučili, že vyrazit proti silákům s pěchotou je k ničemu. Proti jednotce orků mělo šanci zvítězit jen jezdeckvo o stejném počtu.

Polooroky a prasata dali dohromady urození Hispartané, když z nich učinili pomocnou sílu v bitvách, ale první kopyto vzniklo právě zásluhou siláků.

Během jedné z bezpočtu nedůležitých bitev orkové porazili hispartskou kavalerii a třasořitky se daly na ústup. Vojáci nechali zásobovací konvoj za sebou a vydali ho nepříteli napospas. Poloorčí otroci se ozbrojili vším, co měli po ruce, shodili z barbarů chomouty. Z divočáků se stali jejich oři a oni na jejich hřbetech zaútočili na orčí hordu. Barbaři odolali zraněním, jimž by kůň dávno podlehl, a rozdali svůj díl ran máváním kly. Poloorčí otroci byli i přes špatné vybavení a nulový výcvik silnější než jakýkoliv člověk a bili se stejně zuřivě jako siláci. Jejich přirozená obratnost poskytla Hispartanům čas znovu sešikovat řady a nakonec orky rozdrtit.

Jílmistr se té bitvy účastnil, stejně jako ostatní původní členové Šedých bastardů. Většina z nich už nežila. Ten den světu dokázali, že jsou něčím víc než jen otroky. Mohli být ve válce užitečnější, nejen sloužit jako honáci, dělníci a hrobaři. Dokonce ani nafoukaným urozeným lidem neuniklo, jak silný dokáže být poloorok v sedle, a brzy všichni křížení otroci dostali možnost bojovat za Korunu.

Na konci období nazývaného Vpád orků získali všichni poloorci v Ul-wundulách svobodu. Podle Šakala však bylo důležitější, že došlo k založení Souzených zemí. Po letech krutých bojů a následné nákaze, která si vyžádala spoustu obětí a nakonec ukončila válku, se jižní polovina země téměř vylidnila. Hisparta neměla odvalu ani počty, aby Ul-wunduly znovu osídlila, takže ji přisoudila svým spojencům a darovala velké části země těm, kteří byli nadále ochotni bránit kraj proti další agresi orků.

Smyslem existence Šedých bastardů bylo nemilosrdně odrážet nájezdy siláků. Stejně tak tomu bylo u Tesáků našich otců, Bratrstva kotle, Orčích skvrn, Synů zatracení a všech ostatních. Byl to smysl Šakalovy existence, vháněl mu krev do koulí.

Batajatský kopec se zvedal poblíž jihovýchodní hranice území Bastardů, téměř dvacet mil od Pece. Po celém dni putování z nevěstince takřka bez odpočinku nebyl Krb zrovna čerstvý, ale divočák odhodlaně

zarýval kopyta do země, udržoval tempo se skupinou a nikterak nezaostával. Šakal ho hrdě podrbal na plecích.

Kopyto dorazilo k Batajatu.

Kopec připomínal nevlnitý kus odhalené skály. Většina půdy kolem zvětrala, ale houževnatá křoviska si našla praskliny ve skalách a v těch se jim dařilo. Šakal, stejně jako jeho spolubojovníci, dokázal v noci vidět jasně. Dar od neznámého siláka, který znásilnil jeho lidskou matku. Jak se blížili ke kopci, Šakal nezaznamenal na skalách žádný pohyb, ani orky na planině pod ním. Siláci podnikali nájezdy v malých skupinách nazývaných *uljud*, což je orčí výraz pro ruku, a každou skupinu vedl *t'hurúk*, paže. Zvědové hlásili dva plné *uljudy* v oblasti, takže dvanáct orků.

Cvoček na špici formace zpomalil a stočil divočáka na jih, aby obkroužili Batajat. Kopec byl rozlehlý a Šakalovi se nezamlouvalo, že ubrali na tempo. Ne, když se tmavé skály tyčily tak blízko po jejich levici. Průměrný ork byl sedm stop vysoký a díky mohutným svalům se dokázal pohybovat hrozivou rychlostí. Z místa dokázal vyrazit svižněji než jakýkoliv oř, sprintem se hnát vpřed a přiblížit se ke koni nebo praseti dřív, než zvíře dokázalo získat dostatečnou rychlost, aby mu uniklo. Abyste přežili, nesměli jste se zastavit.

Šakal sáhl rukou dolů za bok, popadl řemen kuše a otočil zbraň k sobě. Krb nepolevoval a klusal dál. Šakal nohama svíral sedlo a tahal za tětivu, dokud nezapadla do drážky. Další výhoda orčí krve. Člověk by potřeboval naviják, aby stáhl kovové lučiště tak těžké kuše. Šakal hmatl do toulce u pasu, vytáhl šipku a nabil brum. Levou ruku znovu zabořil Krbovi do hřív, zatímco v pravé držel připravenou zbraň. Bastardi kolem něj provedli totéž.

Kroužili okolo jižního okraje kopce, pak kopyto vyrazilo na východ a hledalo na skalách nějaké známky orčí přítomnosti.

Nic.

Šakal spolkl zaklení. Pokud je siláci zahlédli a rozhodli se skrýt na vršku Batajatu, Bastardy čeká předem prohraná bitva. Prasata jim na skalách nebudou k ničemu a bojovat proti orkům na zemi bez značné přesily, to byl nejjistější způsob, jak členy kopyta proměnit ve žrádlo pro mouchy.

Když formace mījela východní svahy a mījila na sever, Šakal se usmál.

„Tady jste,“ zašeptal.

Kopyto zrovna překonalo svah na úpatí Batajatu a naskytl se mu dobrý výhled na orky vzdálené ani ne půl míle. Dva *uljudy* běžely přes zvrásněnou planinu pod kopcem. Mījily na sever, zády k Bastardům. Netušily, že mají společnost. Kdyby orkové zjistili, že je někdo pronásleduje, okamžitě by se otočili a zaútočili, nebo by se usadili na skalách. Siláci nikdy neprchali.

Cvoček kopnutím pobídl prase do trysku. Kopyto ho následovalo.

Krb se řítíl dolů po svahu a Šakal se držel štětin jednou rukou. Pohledem tékal mezi orky a Cvočkem. Čekal, k čemu se jeho spolubojovník rozhodne. V boji všichni členové kopyta následovali příkladu vedoucího jezdce.

Šakalova mysl se rozběhla rychleji než jeho divočák.

Neměli naději, že by během útoku pozabíjeli všech dvanáct orků. *Uljudy* běžely vedle sebe, ale mezi nimi zela mezera dost široká, aby jí kopyto prošlo, jestliže zúží formaci. Tak budou moct zaútočit na obě skupiny současně, obě křídla vyšlou brumšipky na nejbližší protivníky. Ale *uljud* nejvíc po levici se mohl rozběhnout ke skalám dřív, než se kopyto otočí k dalšímu nájezdu. Cvoček si podobné nebezpečí uvědomoval a s formací zamířil přímo na ně. Šakal to schvaloval. Cvok je hodlal vést v klektáku, manévru, který jezdci používali, aby rozdrtili šest orků v jediném nemilosrdném útoku. Šlo o odvážný tah a správné rozhodnutí, ale pokud se Bastardi opozdí, vystaví tak své pravé křídlo protiútoky druhého *uljudu*. Jílmistr v pomalejším voze byl také zranitelný.

Šakal střelil rychlým pohledem po Nádherné jedoucí na pravém křídle. Cenila zuby v radostném očekávání krveprolití.

Orkové zachytili jejich pach a otočili se. Zrovna ve chvíli, kdy se ocitli na dostřel brumů. Všech šest členů skupiny mělo lysou kůži, v temnotě černou jako smola. Těla obdařená silnými svaly si zakrývali kilty ze zvířecích kůží a hrud' jim kryla kroužková brnění bez rukávů. Těžké železné pláty ověncené silnými ostny jim chránily břicha, kolena a předloktí. Většina z nich třímala těžké scimitary, tak oblíbené u orků, jen dva drželi

kopí se širokou hlavicí. Vedl je *t'hurúk*, vždy ten největší a nejzuřivější ork z celé skupiny. Šakal sledoval, jak na *uljud* huláká rychlé rozkazy a mává velkým mečem. Orkové se rychle rozprostřeli do stran, donutili Bastardy rozšířit formaci. Šakal doufal, že jezdci na pravé straně hlídají druhou skupinu siláků, jinak jim vpadnou do boku.

Divočáci se hnali přes planinu a blížili se k nepříteli.

Cvoček zkusil vystřelit. Tětiva na kuši hluboce zadrnčela, rychle následovaná střelami od Macka a Lučiny. Šakal nezahlédl, zda jejich šipky našly cíl. Soustředil se na jednoho orka s kopím.

Formace se střetla se siláky a vzduch naplnilo zuřivé kvičení divočáků. Přímo před Šakalem se hnal vpřed Hokynář, dunivě se řítit k *t'hurúkov*i, vypustil šipku. Střela šla mimo. Vůdce orků se překulil a vyskočil na nohy uvnitř křídel jejich formace. Spustil hrdelní, kolísavý válečný pokřik a pozvedl obrovský scimitar. Šakal rychle změnil cíl a stočil kuši doprava, stiskl šoupě těsně předtím, než dojel k siláčímu náčelníkovi. Šipka zasáhla orka do břicha. Zlomila se o železný plát. Šakal vytáhl ruku z Krbovy hřívy a popadl levý tahač prasete, prudce zatlačil dolů. Barbar sklonil hlavu a stočil se právě ve chvíli, kdy *t'hurúk* máchl zakřiveným mečem. Čepel prosvíťela vzduchem. Šakal projel bez úhony kolem.

Pustil kuši, nechal ji spadnout na konec řemene, který měl přehozený přes tělo, a popadl kopí připevněné k sedlu. Před ním se tyčil další silák, zvedal oštěp, aby jím mrštil po praseti Hokynáře.

Šakal hodil jako první.

Oštěp se orkovi zabodl do odhaleného podpaždí a zastavil jeho útok, hromotluk však zůstal na nohou. Šakal navedl Krba přímo k silákovi, kde prase trhlo prudce hlavou a nabralo orka na kel. Síla toho úderu vyvedla orka z rovnováhy. Zakrvácený se zhroutil na zem.

Šakal se teď ocitl za *uljudem*, ale slyšel za sebou kvičení divočáků a hluboké drnění kuší. To Kaňour, Podvodník a Jílmistr dávali silákům okusit ze zbraní zadního voje. Cvoček stočil divočáka napravo, vedl kopyto tak, aby všichni provedli obrátku a znovu zaútočili. Při zatáčení Krb zpomalil. Šakal toho využil a znovu sáhl po kuši. Opět se přidržel nohama sedla a zbraň nabíl. Jakmile ji měl připravenou, rychle počítal.

Deset prasat. Deset jezdců. Všichni to zvládli.

Už nebylo potřeba se skrývat. Šakalovi se v hrudi rozhořel bitevní žár, otevřel ústa a nechal zaznít bojový pokřik kopyta.

„Žít v sedle!“

„Zemřít na mazlovi!“ odpověděli Šedí bastardi sborově.

Formace se obrátila a pak se znovu na svých zvířatech vydala přímo do útoku.

Orkové teď semkli řady, nedotčený *uljud* spěchal, aby se připojil k poraněným bratrům. Jen dva siláci leželi nehybně na zemi. Třetí, kterého nabral Krb, klečel, avšak stále žil a svíral kopí.

„Do pekel, ti zmrdi mají tuhej kořínek,“ pověděl Šakal praseti.

T'hurúkové se stále drželi na nohou a utvořili formaci vedle sebe. Spojili obě válečné tlupy do jediného útvaru o deseti orcích. Bastardům se podařilo snížit jejich počty, a síly tak byly vyrovnané, ale orkové teď střetnutí očekávali a lačnili po krvi.

Kopyto dusalo směrem k silákům. Cvoček zdvihl ruku přímo vzhůru a mávl paží doprava, přes vlastní hlavu.

Šakal se zašklebil. Střela šejdrem? To se Cvoček zbláznil?

Ten manévř nebyl ničím jiným než trýznivou zkouškou. Jezdci museli prudce zabočit těsně předtím, než se setkají s orky. Křídla formace se propletou do jediné řady, zatímco jezdci stisknou šoupata kuší. Kopyto to značně zpomalí a nezvládnou při jediném průjezdu pobít všechny orky. Bastardi budou mít štěstí, pokud se během otočky siláci nepokusí rozdělit a zamířit k Batajatskému kopci. Když se teď *uljudy* spojily, nejspíš na to dojde a pak je budou muset nahánět mezi balvany. Cvoček měl nařídít další klekták nebo vyslat levé křídlo, aby obkroužilo orky vepředu po pravé straně a omezilo je štířím šprýmem nebo hadím jazykem.

Cvoček se však držel svého signálu a strhl divočáka vlevo, zdvihl brum pravou rukou a vyslal střelu k orkům. Šakal mohl jen nespokojeně zatnout zuby. Macek a Lučina vůdce plavně následovali, navedli barbary běžící bok po boku, aby se zařadili jeden za druhého, a oni sami se současně otočili v sedle. Šakal viděl padnout alespoň jednoho siláka. Hokynář a Tchoř byli další na řadě. Ve chvíli, kdy se připravovali

k obratu, jeden z *t'hurúkú* zuřivě zařval a prudce vyrazil vpřed. Siláci ho následovali. Hokynář se zoufale snažil uhnout jim z cesty, takže minul, a Tchoř ani neměl čas vystřelit.

Šakal teď jel přímo vedle Nádherné. Jen oni dva se teď střemhlav řtili k útočícím orkům. Její křik plný divokého nadšení se mu zařízil do pravého ucha.

„Vysrat se na nějaký posraný šejdrování! Další klekták, Šaku?!“

„Narvem jim ho přímo do chřtánu,“ souhlasil a stiskl šoupě kuše.

Šipka zasvištěla Krbovi nad hlavou a zaryla se orkovi do paže. Nadyin samostříl hluboce zadrnčel a silák padl s dřikem trčícím z krku. Krb vpadl mezi orky, a jak si razil cestu skrz, kly rozpáral jednomu ze siláků nohu. Šakal měl tak akorát chvilku, aby pustil kuši a vytrhl z pochvy talwar. Sekal kolem sebe nalevo i napravo, cítil, jak se mu paže otrásá, když čepel narážela do zbroje orků. Jeden z *t'hurúkú* po něm skočil se scimitarem, držel zbraň v obou rukou vysoko nad hlavou. Šakalovi nad ramenem zasvištělo kopí a zasáhlo orčího náčelníka do hrudi, prorazilo kroužkovou košili a zarylo se do těla s takovou silou, že mohutného nepřítel srazilo dozadu.

Kaňour.

Šakal v duchu poděkoval, že ho jeho velký přítel následoval do bojové vřavy. Jen doufal, že Podvodník a Jílmistr prokážou stejnou odvahu. Nady po Šakalově pravici se smála a zakrváceným talwarem usekla orkovi ruku.

Mezi volnou plání a Šakalem teď stál jen jeden silák, ten zraněný s kopím. Prokázal neutuchající výdrž, protože se postavil s námahou na nohy, bez ohledu na ránu ve stehně, kterou mu ušetřil Krb. Šakal projel kolem, máchl talwarem v šikmém oblouku, protal ratiště kopí a čepelí zajel orkovi do klíční kosti. Ork se zachrčením padl a Krb vyjel z bitevního pole.

Divočák zamířil pryč od orků a Šakal se otočil v sedle. Nádherná se také proboujela ven. Kaňour a Podvodník se drželi hned za ní. Vodník vypadal v sedle nejistě. Když přijel blíž, Šakal zahlédl, že si svírá krvácející ránu na rameni. V dálce za nimi spatřil, jak se dvakrát zasažený ork s roztráštěným kopím znovu hrabe na nohy. Pak se však přes něj

přehnal Syfloun a podupal ho. A nakonec orka ještě přejela kola vozu, když z potyčky vyjížděl vůdce kopyta.

V bezpečné vzdálenosti od siláků Šakal a ostatní přitáhli prasatům otěže a čekali, až je Jílmistr dožene. Čtyři siláci se drželi na nohou, sešikovali se kolem přeživšího *t'hurúka*. Všichni byli pravděpodobně zranění. Cvoček a zbytek Šedých bastardů se otočili a připravovali se k dalšímu útoku. K Šakalovu překvapení Jílmistr sáhl po válečném rohu připevněnému k vozu a třikrát krátce zatroubil, aby se všichni vrátili a vytvořili novou formaci.

„Šéfe,“ namítl Šakal, „mohli jsme na ně udeřit z obou stran a skončit to.“

Vůdce zavrtěl hlavou. „Ne. Jedeme domů.“

Šakal se nedokázal ovládnout a zmateně se zadíval na Kaňoura.

„Proč na něj tak vejráš?“ chtěl vědět Jílmistr. „Rozkaz zněl, kurva, jasně, ne?“

„Ano, Jílmistře,“ odpověděl Šakal. „Ale jestli se ti siláci dostanou ke skalám a tam se zahrabou, budeme při jejich nahánění riskovat všechno.“

„To tě někdo přetáhl po palici v tý vřavě, hochu? O nějakým pronásledování jsem nic neříkal. Vracíme se zpátky do Pece.“

„A necháme siláky naživu na našem území?“ zeptala se Nádherná a v hlase jí zaznívala těžko potlačovaná výzva.

Jílmistr se pomalu obrátil, aby mohl Nady pohlédnout do tváře. „Něco ti teď vysvětlím. A jestli to budu muset vysvětlovat i v době, až k nám dorazí zbytek chlapů, vážně nebudu mít radost.“ Jílmistr s úmyslnou krutostí zdůraznil slovo „chlapi“ a nepřestával Nádhernou pražít přísným pohledem. „Všichni ti orci si odnesli aspoň nějaký škrábanec. Přišli sem se dvěma rukama, dvěma pažemi. Odcházejí s paží a čtyřmi prsty. Siláci si nevybírají počty náhodně. Ať už sem přišli z jakýhokoli důvodu, teď se o to nepokusí. Necháme je odkulhat zpátky na jih. Ponесou s sebou příběh o vlastní porážce. Chtěli byste, abych jim na cestu přidal další historku? Co takhle tu o vůdci Šedejch bastardů, kterej vyřízl jazyky dvěma z vlastního kopyta, protože jim nevoněly jeho rozkazy? Protože za dnešek jsem se Šakalova vytí naposlouchal už dost a upřímně,

Nádherná, pokud tu hubu nepoužíváš, abys mi ho vykourila, tak mi není k ničemu.“

Šakal sledoval, jak se za Jílmistrem orci vyškrábali mezi skály Batajatu. Už neřekl ani slovo a Nady také mlčela. Když k nim dojeli ostatní, vypadali, že jsou velitelovým rozkazem také zmatení, ale nikdo se neodvážil protestovat nahlas.

Kopyto si dávalo při návratu načas. Nebyl důvod unavovat divočáky ještě víc. Mezi jezdci vládlo ticho, každý pozorně koukal kolem sebe pro případ, že by se objevila další hrozba, a trápil se vlastními myšlenkami. Šakal své bratry znal. Nebude jim po chuti, že dovolili orkům utéct. Jílmistr tak brzy přivolá hlasování, které ho sesadí z čela stolu. Do pekel, už bylo víc než načas. Šakal se jen bude muset ujistit, že hodí sekerou jako první.

Na dohled od Pece velitel znovu zatroubil na roh, dal signál šlichťákům, aby spustili Prasečí hřbet. Když kopyto dorazilo k hradbám, rampa už se opírala o zem. Zvířata po ní rychle přeběhla, všechna už se těšila do stáje.

„Ať někdo uhasí ty zatracený pece!“ zahulákal Jílmistr na šlichťáky. „Nepotřebuju, aby se všechno dřevo vyplývalo na tucet siláků.“

„Ne, vyplývals ho na sedm,“ zamumlal Šakal tak tiše, že ho zaslechl jen Kaňour. Přítel se na něj varovně zamračil.

Bastardi sesedli a zamířili s prasaty do stájí. Když míjeli vstupní bránu, Šakal sebou trhl, neboť ucítil teplo, které ještě stále sálalo z průjezdu obehnaného zdmi. Bude trvat hodiny, než zchladne natolik, aby se tunel dal použít.

„Odpust, příteli?“ ozval se ze vstupu hlas.

Šakal a ostatní nadskočili a překvapeně o pár kroků ustoupili.

„Kdo to, kurva, řekl?“ zajímal se Macek.

Nádherná a Podvodník s kušemi zapřenými o rameno mířili na otvor utopený ve stínech. Šakal střelil pohledem po Kaňourovi a zdvihl vlastní brum.

Z temnoty za postranní branou se vyklonila postava.

„Tisíceré omluvy, přátelé. Nechtěl jsem vás vylekat.“

Toho poloorka Šakal nepoznával. Tělnatý, skoro tlustý, ale s mladistvou tváří, orámovanou dokonale sestřiženou bradkou a knírem. Okolo